

beskæmmende Fald, dersom han straks som Barn havde mødt en saadan mild og menneskelig Gudsopfattelse som den, der nu endelig havde aabnet hans Hjerte for Livets Grundfølelse. Og — hvad der var det tungeste — det Savn, han nu maatte bære paa, var uafhjælpeligt. Den Ensomheds- og Fattigdomsfølelse, han i disse Øjeblikke led under, vilde følge ham gennem Livet. Hvorledes hans Fremtid end vilde blive, ja selv om det lønlige Kærlighedshaab, hvormed han var draget bort fra Bøstrup Præstegaard, skulde opfyldes — der vilde dog altid blive et tomt Rum i hans Hjerte paa det Sted, hvor andre gemte deres allerbedste Erindringsklenodier. For Ingen var i Grunden fattig uden den, som ingen gode Ungdomsminder havde.

Da han ved Aftentid var kommen tilbage til Hotellet og sad inde i dets Kafeløkale med noget Smørrebrød, hændte der noget betydningsfuldt.

Sammen med Aftensmaden havde Opvarteren bragt ham nogle Blade, deriblandt en af Byens egne Aviser, hvis Navn og Skikkelse han huskede fra Præstegaarden, og som han af den Grund gav sig til at kigge i. Paa Bladets første Side stod et længere „Hovedstadsbrev“, der meddelte forskelligt af Øjeblikkets Samtalestof i København. Mellem Nyt fra Hoffet og Teaterverdenen, fra Tivoli og Cirkus, fandt han ogsaa en udførlig Beretning om et „opsigtsvækkende Selvmord“ i det gode Selskab. En ung, haabefuld Mand, en forhenværende Kavalleri-officer, havde taget sig af Dage under meget romantiske Omstændigheder. Han havde — stod der — elsket og ment sig genelsket af en ung, nygift Frue, der tilhørte det jødiske Pengearistokrati; og da hans Forhaabninger skuffedes, havde han umiddel-